

Educación vial en la escuelas

y el Instituto Mapfre de Seguridad Vial va dirigido a los escolares de nuestra ciudad, padres y profesores.

El programa pretende que los escolares adquieran hábitos de conducta responsables, solidarios y cívicos en lo que se refiere a la circulación y al tráfico, así como fomentar iniciativas de educación vial promovidas en el ámbito escolar.

El programa prevé la aplicación de los programas desarrollados por el Instituto Mapfre de Seguridad Vial, pensados para tres etapas educativas (infantil, primaria y secundaria) y dirigidos a los alumnos en calidad de peatones, viajeros y conductores de bicicletas y ciclomotores. El convenio se aplicará durante el curso que acaba de comenzar y es prorrogable de manera automática. El Instituto Mapfre prevé aportar cursos de formación dirigidos a profesores, formadores y policías locales, materiales didácticos y la colaboración en campañas relacionadas con la conducción segura de ciclomotores. Por su parte, el Ayuntamiento destinará los recursos humanos (formadores o policías locales) necesarios para desarrollar las actividades del programa, coordinar las demandas de los centros

educativos y presentar al Instituto Mapfre una memoria anual de las escuelas participantes.

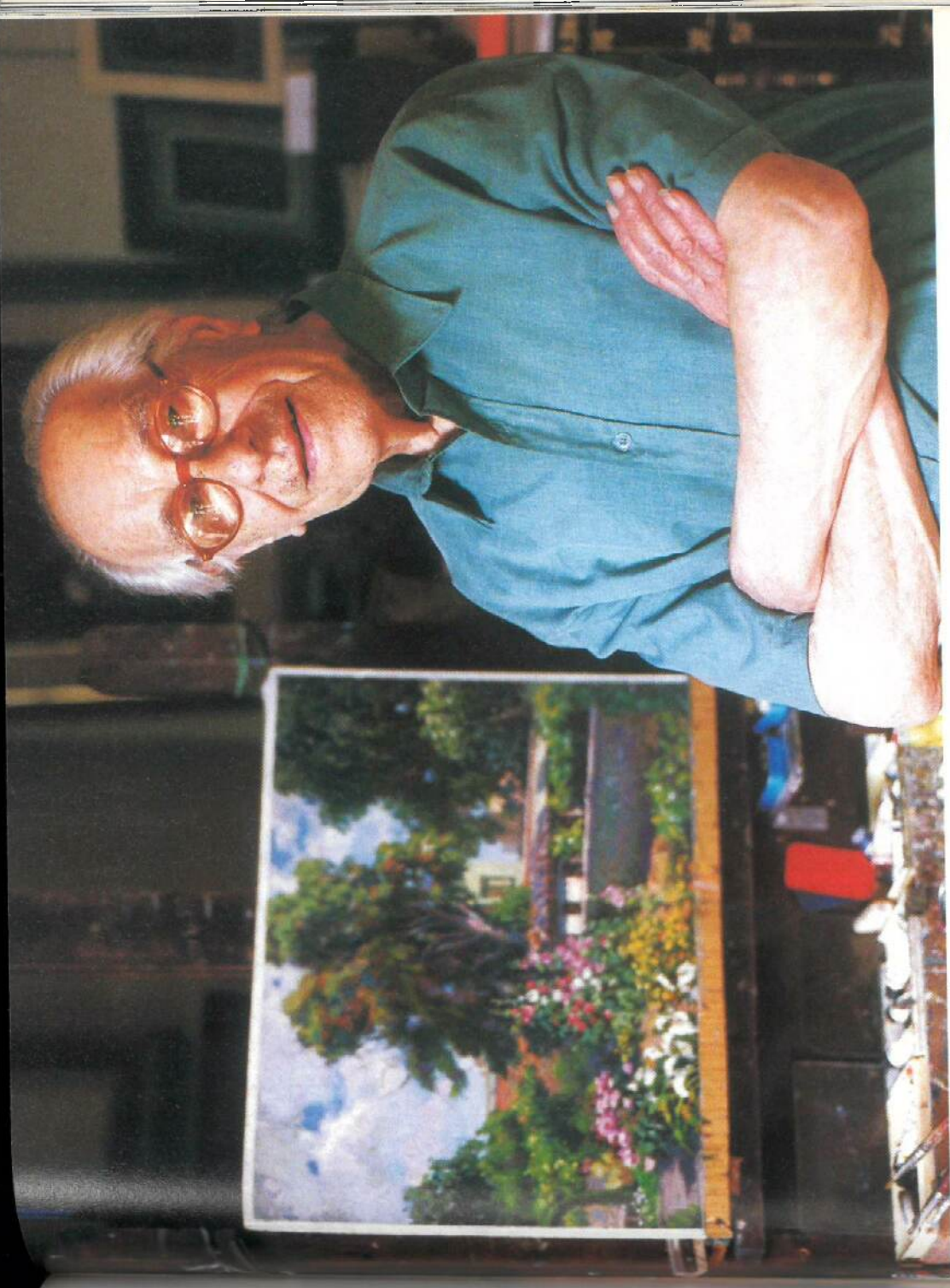
Una comisión mixta velará por el seguimiento de los programas y propon-

drá las medidas necesarias para su óptimo desarrollo. Esta comisión mixta se reunirá, al menos, una vez al año.

Redacción

Momento de la firma del convenio entre el Ayuntamiento y el Instituto Mapfre de Seguridad Vial.

"Si una pera té una forma, per què fan quatre ratlles i diven que és una pera?"

No és freqüent que un personatge viu i en actiu d'una ciutat al treball infatigable d'aquest amant de la pintura, que ha sabut plasmar amb els seus pinzells comunitat rebí com a homenatge que una sala d'art sigui batejada amb el seu nom. Però aquest és el cas de Josep Bages, apel·latiu que rep la sala d'art situada a la Torre Muntadas. És el reconeixement de

la ciutat al treball infatigable d'aquest amant de la pintura, que ha sabut plasmar amb els seus pinzells l'esperit i les formes del nostre municipi. Ara, torna a ser el protagonista de l'exposició de Festa Major, justament a la Sala Josep Bages.

Obrir el catàleg de l'exposició, fullejar-ne les pàgines farcides de records i de sentiments, és com fer un tomb per la vida de Josep Bages, és sentir la sensació d'estar "llegint" el seu diari més íntim: paisatges vilanovins —la seva ciutat natal—, tardors reflectides al riu Ebre al seu pas per Miravet; la imatge fantasmagòrica de les muntanyes de Montserrat, el Prat, molt Prat, els seus camps, la vora del riu, les masies, els béns... I enmig d'aquest

esclat de colors i d'impressions, apareixen els retrats dels seus éssers estimats: la mare, les filles i l'esposa. També un autorretrat de quan encara era un jove que s'obria pas per la vida. Són 92 anys d'existència; en Josep Bages ha viscut les alegries i les tristesses de gairebé tot un segle. Són molts records acumulats i moltes coses per ensenyar-nos a viure. Una estona xerrant amb Josep Bages és tota una classe magistral d'humanitat.

El seu cap i el seu cor estan plens de records, però crec que n'hi ha un de la infantesa que no ha pogut oblidar mai. Ens l'explica?

És el de les aquarel·les, oi? Doncs, a mi això de pintar ja m'agrada de ben petit, i a casa, els meus pares em motivaven a dibuixar perquè estigués entretingut i no voltant pel carrer. La meua mare em feia anar els diumenges a la tarda a doctrina, perquè a final de curs ens donaven o bé alguna cosa de roba o una joguina o una

**MUNTATGE I MANTENIMENT DE PORTERS AUTOMÀTICS
ANTENES TERRESTRES
ANTENES PARABOLÍQUES
I SISTEMES DIGITALS TERRESTRES**

EMPRESA INSCRITA AMB EL NÚM. 41 A LA DIRECCIÓ GENERAL DE RADIODIFUSIÓ I TELEVISIÓ DE CATALUNYA

Av. V. Montserrat, 233-235 - Tel. 93 379 18 29 - Fax 93 478 63 02 - 08820 EL PRAT DE LLOBREGAT
Pje. Arús, 9 (Al costat de Correus) - Tel. 93 478 14 55 - 08820 EL PRAT DE LLOBREGAT

"Pintar la cripta de l'església em va proporcionar molta emoció, feina i neguit! (...) Volia fer una cosa nova amb l'estil clàssic, el pantocràtor està inspirat en el de Taüll i les figures són els patrons de la ciutat, sant Pere, sant Pau, sant Damià i sant Cosme"

capsa d'aquarel·les. Jo somniava amb aquella capsa, però quan ens va tocar escollir, la meua mare va agafar la roba, perquè érem quatre germans i anàvem molt justos. Recordo el disgust que vaig tenir, que ningú no em podia consolar.

Vostè va néixer a Vilanova, com és que va venir a viure al Prat?

Vaig venir l'any 1929, el de l'Exposició Universal. Jo tenia 19 anys i vaig arribar al Prat amb la il·lusió d'estar més a prop de Barcelona per poder anar a estudiar pintura. En realitat vaig aprofitar la circumstància que la meua germana festejava amb un noi d'aquí i vaig venir amb ella. Ja mai més no m'he mogut del Prat. Aquí em vaig casar i vaig tenir les meves filles.

Malgrat que sempre ha estat pintant, vostè no ha viscut dels seus quadres...

No, sempre he volgut dependre d'altres

coses, encara que sí que he tingut bastants encàrrecs, sobretot gràcies al meu amic Josep Codina, que em va encarregar pintures decoratives per a diversos llocs. Jo treballava de pintor de parets, però era "l'artista" de l'empresa i feia les feines que requerien decoracions especials.

Justament va ser en Josep Codina qui va proposar que vostè pintés la cripta de l'església de la ciutat. Què va significar per a vostè aquest encàrrec tan transcendent?

Doncs molta emoció, feina i neguit! No sabia si agradaria o no..., perquè no era una còpia sinó una interpretació de l'estil clàssic, volia fer una cosa nova amb l'estil clàssic, el pantocràtor està inspirat en el de Taüll i les figures són els patrons de la ciutat, sant Pere, sant Pau, sant Damià i sant Cosme. També vaig pintar els àngels, els evangelistes... tot segons com jo ho veia!

A més de treballar, vostè ha pintat molts quadres i ha fet moltes exposicions...

Sí, moltes, gairebé totes al Prat. A Barcelona vaig exposar dues vegades, però no em va agradar el mercantilisme que envoltava el món de l'art i no vaig tornar a fer-ne més.

Ha estat tan present a la vida del Prat que fins i tot la sala d'art té el seu nom. Què li semblat?

La veritat és que em sento molt orgullós, encara que jo no vaig buscar-ho mai. Més aviat al contrari, em semblava que era una decisió que es podia canviar segons qui governés l'Ajuntament, i això no m'agradava gens, però estic content perquè veig que encara dura, des de l'any 1977.

A les parets d'aquesta sala que porta el seu nom, es penja l'obra de molts i diversos artistes, la major part, d'art contemporani, amb el qual crec que no combrega gaire, oi?

No, gens. Ara diuen que la pintura ha de sortir de dins, el que se sent, el que es pensa; però si no saben dibuixar, com ho poden fer? Ara, els pintors ja no aprenen d'altres mestres antics, tenen idees simples, i per a ells ja és art, però per a mi no. Jo miro els antics, aquella gent sí que estava pel que feia: Velázquez, Rembrandt, Rubens, Tizià, Miquel Àngel, Rafael...

En Josep Bages, aquest pratenc d'adopció i vilanoví de naixement, és un home acollidor, de mirada tendra, mirall extern d'un interior sentimental i savi. Explica el que vol sense seguir cap guió ni pregunta preestablerta, però l'entrevista es fa cada cop més interessant, perquè les seves paraules són el fruit d'una experiència molt llarga i intensa, i les seves conviccions són fortes i clares. Ha estat un plaer conversar amb aquest home —i poder-lo escoltar—.

Per què diu que no estan pel que fan?

Perquè ara hi ha massa coses per distreure: el futbol, la televisió, els bars, els jocs, els viatges... Tenen tantes distraccions que no es dediquen a aprendre. Els clàssics aprenien anat al taller del mestre, s'hi passaven quatre o cinc anys, veien com pintaven, com resolien problemes, com feien els colors, etc. Ara, es pinta, però per a mi no són pintors, són aficionats.

Ja veig que vostè està per l'art figuratiu sense concessions de cap mena.

Una reflexió: els peixos són uns éssers que tenen una decoració natural extraordinària, per no parlar dels arbres, que tots són diferents, o del mateix cos humà, dels milers d'espècies d'éssers vius que hi ha a la terra. Tot plegat és un misteri que no podem esbrinar mai. Amb aquesta varietat, quina necessitat tenim de fer-la abstracta! Una pera té un color, una forma, una textura..., si volem pintar una

pera, per què hem de fer quatre ratlles i dir que és una pera! Si fos més jove, potser em convencerien, però ara ja no.

Està content amb l'exposició que ara s'inaugura a la sala Josep Bages?

Molt content, el catàleg m'agrada molt i espero que la mostra agradi. Haig de dir que aquesta exposició jo no l'hauria pogut fer sol, si no hagués estat per l'ajuda que he rebut per part de la Dolors Juárez, que m'ha ajudat a escollir les obres, a emmarcar-les..., tot allò que jo ja no puc fer.

"Els peixos són uns éssers que tenen una decoració natural extraordinària, per no parlar dels arbres o del cos humà. Tot plegat és un misteri que no podem esbrinar mai"

El que sí que pot continuar fent en Josep Bages és pintar, en el seu petit estudi, un racó farcit de records, des del barret que corona el cavallet de pintura —és el barret amb què em vaig casar", recorda. "Bé havia de dur un barret per a l'ocasió, però no me l'he posat mai més"—fins a les petites obres que apareixen per tots els racons, obres antigues i recents que desprenen el seu amor per la pintura i per la vida.

"Vaig néixer l'any 10, me'n falten set per fer un segle, encara que no crec que hi arribi, però, ja està bé". Nosaltres desígem que hi arribi i que continuï pintant al seu estudi, al costat del seu jardí ple de tortugues, amb la companyia i l'amor de la seva família, i l'afecte de la gent d'una ciutat que ell ja ha fet perdurable amb els seus pinzells: el Prat.

Dolors Pérez Vives